

VÉGH ATTILA

Kolinda

Öreg tölgyfa három ága
leveledzik a világba,
teret markol, lombosodik,
értelme csak ennyi léssen,
útnak indul három fiú
háromfelé a világba,
a legnagyobb tudósnak megy,
kicsomagol minden szépet,
ajándékát okos szóval
kikéri a valóságtól,
a középső fiú pap lesz,
minden szépet becsomagol,
a szeretet köldökszinór,
diszdobozon aranyszalag.
A legkisebb fiú költő,
pillantása sárkányparázs,
nem ad, nem kér ajándékot,
jobb szemében tudós bátyja
üldögél mint áristomba,
körülotte üres könyvek,
senki se jön beszélőre,
bal szemében a pap bátyja,
önmagának börtönőre,
körülotte halott lelkek,
dúdolgatja, amit hallott
az anyjától kiskorába.
Néz a költő szomorúan
tükrös éji, boldog órán,
testvér zokog jobb szemében,
testvér kacag bal szemében,
jaj, bátyáim, megvakulok,
a világom börtönötök,
világomat, im, kioltom,
nem láthattok többé engem,
így vessesem örömtűzbe,
minden dalom lángot fogjon,
halálotokból kihajtson,
örök halált megteremjen,
aki hallja, elsorvadjon,
szomorúan földbe hulljon,
belőle egy tölgyfa nőjön,
öreg tölgyfa három ága
teret markol, lombosodik,
értelme csak ennyi léssen.

Az őr

*Mindig a legkisebb fiú a legokosabb.
Ő jut legmesszebb az elmesélt úton.
Végül megáll Életváros kapuja előtt.
Hirtelen megpördül, elterül. Szívhalál.
Idáig vitte a legkisebbet az ész.
Életvárosban laknak, akik túljártak az eszén.
Róluk nem szól mese, a rendszer kötelez.*

*Mindig a leggyöngébb szeret legjobban.
Ő jut legmesszebb a megaláztatás útján.
Végül a Gyalázat Temploma előtt megáll.
Ásít, a küszöbre dől, elalszik. Álma az észhalál.
Idáig vitte a leggyöngébbet az érzés.
Odabent miséznek, akik átláttak a szívéen.
Nekik nem szólnak imák, a rendszer kötelez.*

*Egymás nemlétét ők ketten kioltják.
Egymásban fekszenek, hiszen Életváros
kapuja és a Megalázás Temploma egy.
Túljárt ésszel, átlátott szívvel a legkisebb
és a leggyöngébb összeolvad. Az androgün őr,
aki fektükből fölkel, itt letelepszik. Aki erre téved,
megpróbálja szelíden lebeszélni a városról,
de még senkit nem sikerült. A vándorok
átlépnek rajta, mint egy szellemen.*

*Az őr nem magyaráz és nem remél.
Hogyan mondhatná, amit maga sem érez,
csak megsejtett az ész- és szívhuzatban,
hogy boldog az lehet, aki mesehős marad,
várva, hogy a mesekönyvekből kikopjon,
vagy gyöngé szerelmes, akinek olvadó
reményeiben aranytörök sírnak, hogyan
mondhatná el az ide sereglőknek, hogy
a rendszeren túl létezik egy ország,
a meg nem született boldogok hona.*